

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobkyně: **A. E. H. M.**
zastoupená advokátem JUDr. Davidem Sehnálkem, Ph.D.
sídlem Jakubská 1, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2016, č. j. MV-111120-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 5. 2016, č. j. OAM-11438-10/TP-2015, a napadené rozhodnutí

potvrdila. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podaná podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dne 21. 6. 2015, a to pro nepotvrzení důvodů uvedených v § 66 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že žalobkyně doložila správnímu orgánu lékařskou zprávu ze dne 17. 3. 2016 označenou v úředním překladu do češtiny jako „Nesoudní lékařský protokol“ vystavený v jordánské nemocnici, ze kterého vyplývá, že žalobkyně trpí bolestí zad doprovázenou necitlivostí dolních končetin, dále trpí opotřebením kolenních kloubů a necitlivostí horních končetin. Rovněž byla připojena poznámka „Pacientka potřebuje cizí pomoc ke zvládnutí denní práce“. Žalovaná se ztotožnila se správním orgánem prvního stupně, že žalobkyně lékařskými zprávami nedoložila aktuální odborné posouzení jejího zdravotního stavu s vlivem na její míru nesoběstačnosti. Z lékařského protokolu je zřejmé, že žalobkyně trpí tam uvedenými nemocemi, míra její schopnosti zvládat úkony běžného života však z něho zjiitelná není. Protokol nelze uznat jako doklad prokazující stupeň závislé péče žalobkyně na jiné osobě podle zákona o sociálních službách. Žalovaná uvedla, že potřeba blízkosti a péče blízké osoby o osoby v seniorském věku je obvyklá a nijak se tím nedokládá výjimečnost situace žalobkyně. Nejedná se o důvod hodný zvláštního zřetele vyžadující vydání povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně lékařskými zprávami ani ostatními okolnostmi svého věku, vdovství a situace nijak nedoložila naléhavou potřebu řešit její pobyt na území povolením k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. neprokázala důvody hodné zvláštního zřetele. Zamítnutí žádosti má oporu ve zjištěném skutkovém základě a odpovídá okolnostem daného případu a nijak se neodlišuje od stejných nebo podobných případů.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobkyně navrhla soudu, aby rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a aby žalované uložil povinnost uhradit žalobkyni náklady řízení.
4. Předně žalobkyně namítala, že se žalovaná nevypořádala s odvolací námitkou, že situace žalobkyně byla posuzována formalisticky bez komplexního zvážení všech faktorů. Jednotlivé žalobkyní uváděné důvody, z nichž každý sám o sobě je závažný, ve společném souhrnu dokreslují výjimečnost a tíživost situace žalobkyně. Žalovaná sice shrnula jednotlivé důvody odmítnutí přiznání práva trvalého pobytu, ke každému z nich se však vyjádřila jednotlivě, bez zohlednění hodnotového rámce právní úpravy a vzájemných vazeb a souvislostí. Pokud žalovaná v závěru rozhodnutí připomněla, že právo na vstup a pobyt není základním lidským právem, toto konstatování svědčí o nepochopení argumentace žalobkyně, neboť žalobkyně se základních lidských práv ve svém podání nijak nedomáhala.
5. Další nedostatek napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřuje v nesprávném zhodnocení poměrů, v nichž se žalobkyně ocitla. Žalobkyně svou žádost o přiznání trvalého pobytu odůvodňovala tíživou sociální situací. Během krátké doby přišla o jediné blízké příbuzné, se kterými v Jordánsku žila (v rozmezí jednoho měsíce jí zemřel manžel i bratr), zůstala tak sama a bez pomoci. Tato ztráta se pochopitelně projevila na jejím fyzickém i psychickém

zdraví. S ohledem na vysoký věk (79 let) nese tuto ztrátu mimořádně citlivě. V České republice má přitom syna, jeho ženu a vnuky, kteří jsou ochotni a schopni se o ni v plné míře postarat a zajistit jí nezbytné zázemí. Žalobkyně má za to, že správní orgány posoudily situaci žalobkyně pouze formalisticky, když se soustředily pouze na materiální prvek hmotného zabezpečení, ale nebraly v potaz kombinaci vysokého věku a ztrát, které jí může nahradit pouze nejbližší rodina, která žije v České republice. V rozporu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2012, č. j. 11 A 114/2011-28 (není-li uvedeno jinak, jsou všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), opomenula lidskoprávní rozměr daného stavu.

6. Žalobkyně nesouhlasí ani s posouzením jejího zdravotního stavu. Žalovaná nereflektovala materiální stránku věci a zdůraznila pouze formální nedostatky předložené lékařské dokumentace podle české úpravy. Žalobkyně má za to, že z obsahu předložených zpráv lze věrohodně ověřit její zdravotní stav. Žalobkyně není schopna v zemi původu zajistit jinou dokumentaci, která by dostála vysokým požadavkům žalované, podle jejího názoru navíc není třeba dokládat její stav požadovaným způsobem (žalobkyně nežádá o žádnou pomoc ani asistenci). Hlavním důvodem odmítnutí zdravotní dokumentace je podle žalobkyně obava žalované z toho, že by se žalobkyně stala účastnou na českém zdravotním pojištění, z čehož však plyne nepochopení důvodů, proč žalobkyně na svůj zdravotní stav poukazovala. Potřeba blízké osoby nijak nesouvisí s nutností čerpat a zatěžovat systém zdravotního pojištění.
7. Správní orgány navíc podle žalobkyně nesprávně posoudily její zdravotní problémy ve vztahu k výkladu pojmu „skutečnosti hodné zvláštního zřetele“. Žalobkyně má za to, že předložená zdravotnická dokumentace měla být zhodnocena v kontextu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 4 As 5/2011-101, v němž soud ve věci péče o nemocnou matku, jež neměla další příbuzné, kteří by se o ni mohli starat, uznal, že přesně taková situace omezené hybnosti jednoznačně naplňuje dikci zákona o existenci důvodů hodných zvláštního zřetele.
8. Žalobkyně dále namítala, že ze strany správních orgánů jsou zlehčovány důsledky jejich zdravotních obtíží, jelikož nevzaly v potaz celkový obraz její situace.
9. Žalobkyně nesouhlasí ani s odkazem správních orgánů na možnost jiných pobytových režimů. Správní orgány podle ní opomenuly, že uváděné režimy pobytu jsou odvozené, tedy závislé na jiné osobě, případně časově omezené. Je tak opomíjena ochranná funkce, kterou plní § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení je vykládáno mechanicky, bez zohlednění lidskoprávního a psychologického rozměru věci. S ohledem na vysoký věk a zdravotní stav žalobkyně je zjevné, že tak zásadní změna, jako je přestěhování se za rodinou do České republiky, je změnou definitivní. Těžko si lze představit, že by žalobkyně mohla být v budoucnu schopna budovat zázemí znovu v Jordánsku. Za této situace je pochopitelná potřeba určité jistoty, že v budoucnu nedojde ke změně poměrů, které by mohly mít za následek nutnost opuštění České republiky. Tím je naplněna výjimečnost situace požadovaná pro aktivaci § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ostatní pobytové režimy totiž nejsou schopny zajistit potřebný ochranný účel.

III. Vyjádření žalované k žalobě

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Jelikož žalobkyně v žalobě uplatnila stejné námitky jako v odvolání, odkázala

žalovaná na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se jako odvolací orgán k uvedeným námitkám dostatečně podrobně vyjádřila a v tomto vyjádření neshledala potřebu změny.

IV. Posouzení věci soudem

11. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
12. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podaná podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
13. Podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.
14. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 103/2011-59, dostupného na www.nssoud.cz, břemeno tvrzení ohledně existence důvodů hodných zvláštního zřetele leží na straně žadatele, který „*musí při podání žádosti či následně v průběhu správního řízení uvést (i bez užití právnické terminologie) natolik závažné a naléhavé důvody, které by mohly být vnímány jako zvláštního zřetele hodné pro povolení trvalého pobytu*“.
15. K pojmu „důvody hodné zvláštního zřetele“ se vyjádřil např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 1. 2010, č. j. 10 Ca 285/2007-56, kde uvedl, že „*v případě důvodů hodných zvláštního zřetele dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se nemůže jednat o běžné žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu, ale musí se jednat o případy skutečně vážné, kdy nelze pobytový režim dotyčného cizince řešit jinak. Udělení trvalého pobytu dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je tedy opatření svým způsobem mimořádné a svou povahou ochranné. Je tedy na zvážení správního orgánu, zda žadatelem uváděné skutečnosti, které jsou v každém případě individuálně posuzovány a hodnoceny, shledá za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců*“ [k tomuto rozsudku Krajský soud v Brně poznamenává dvojí: jednak tento rozsudek nebyl publikován na již zmíněné internetové stránce www.nssoud.cz, jeho citaci však lze nalézt v odborné literatuře (viz Šmejdlík, J. K některým otázkám problematiky řízení o žádostech cizinců podaných podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. In: Aktuální právní problémy azylového a cizineckého práva. Eds.: Jílek, D., Pořízek, P. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv, 2016, s. 485-486; v elektronické formě dostupné na https://www.ochrance.cz/fileadmin/user_upload/Publikace/Azylove_pravo_konference.pdf); jednak byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 4 As 5/2011-107, avšak zrušovací důvody se netýkají shora citovaných závěrů). Požadavek na neobvyklost „důvodů hodných zvláštního zřetele“ dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které se mají vymykat z běžně se vyskytujících situací, lze dovodit např. také z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 6. 2018, č. j. 30 A 206/2017-49, z něhož vyplývá, že takové důvody musí být „*výjimečné nebo dokonce zcela výjimečné*“. Podobně se vyjadřuje citovaná odborná literatura, dle níž „*[m]usí jít o případy výjimečné a závažné, naléhavě vyžadující řešení pobytové situace dotyčného cizince*“ (viz lit. cit., s. 485).

16. Z uvedeného je zřejmé, že požádá-li cizinec o vydání povolení k trvalému pobytu s odkazem na § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je povinen v žádosti tvrdit a následně osvědčit a prokázat existenci takových důvodů pro uvedený postup, kdy tyto důvody musí dosahovat naznačené intenzity. Řízení o povolení k trvalému pobytu je řízením návrhovým a je tedy zásadně na návrhovateli uvést veškeré relevantní skutečnosti a navrhnout k nim důkazy. Správní orgán následně uvedené důvody podrobí správnímu uvážení a v odůvodnění rozhodnutí vyloží, proč cizincem uváděné důvody považoval nebo naopak nepovažoval za důvody hodné zvláštního zřetele.
17. Správní rozhodnutí, v němž bylo při rozhodování použito institutu správního uvážení, soud v rámci své činnosti ve správním soudnictví přezkouvává pouze po té stránce a v takové rovině, zda tato volná úvaha nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem. Součástí přezkoumání soudu je i posouzení, zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2006, č. j. 5 As 28/2005-53).
18. V uvedených intencích soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
19. Předně soud nepřisvědčil námitce, že žalovaná neposoudila situaci žalobkyně komplexně, ale že se zabývala pouze jednotlivými důvody pro odmítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně požádala o vydání povolení k trvalému pobytu z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele, přičemž jako důvod uvedla potřebu trvalé péče (vysoký věk, ztráta manžela a bratra, zdravotní stav). Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalované je přitom zřejmé, že správní orgány obou stupňů se zabývaly všemi žalobkyní uváděnými skutečnostmi, a to jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že potřeba blízkosti a péče blízké osoby o osoby v seniorském věku je obvyklá a nijak se tím nedokládá výjimečnost situace žalobkyně. Žalobkyně lékařskými zprávami ani ostatními okolnostmi nedoložila naléhavou potřebu řešit její pobyt na území povolením k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy neprokázala důvody hodné zvláštního zřetele. Žalovaná poukázala na možnost žalobkyně legalizovat svůj pobyt na území dlouhodobým pobytovým titulem s prolongací jeho platnosti. Uvedená argumentace nesvědčí o tom, že by žalovaná nezohlednila všechny vzájemné důsledky a vazby.
20. Odůvodnění napadeného rozhodnutí není v rozporu ani s žalobkyní citovanou pasáží z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2012, č. j. 11 A 114/2011-28. Obdobně jako v citovaném rozsudku Městského soudu i v nyní projednávaném případě správní orgány hodnotily žalobkyní tvrzené skutečnosti v souladu s požadavkem na postihnutí výjimečnosti konkrétního případu a podle názoru soudu dospěly ke správnému a důvodnému závěru o tom, že žalobkyní tvrzené skutečnosti ani její osobní situace nenaplnují zákonné znaky jiných důvodů hodných zvláštního zřetele, s jejichž existencí zákon spojuje oprávnění (nikoli povinnost) správního úřadu vydat cizinci za výjimečných okolností povolení k trvalému pobytu, jakožto nejvyšší možný pobytový status.
21. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že správní orgány nesprávně posoudily její zdravotní stav. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně k prokázání svého zdravotního stavu předložila nejprve nedatovanou rukopisnou lékařskou zprávu v angličtině vystavenou Modern Medical Center, ze které je patrné, že žalobkyně potřebuje asistenci

jiné osoby, nejsou zde však uvedeny žádné důvody. V reakci na výzvu správního orgánu prvního stupně, v níž byla žalobkyně poučena, že k prokázání potřeby trvalé péče je třeba předložit doklady, ze kterých bude patrný celkový a současný zdravotní stav, včetně vlivu chorob na běžný život, resp. míra schopnosti žalobkyně zvládat úkony běžného života, žalobkyně předložila lékařskou zprávu ze dne 17. 3. 2016 označenou v úředním překladu jako „Nesoudní lékařský protokol“ vystavený v jordánské nemocnici, z něhož vyplývá, že žalobkyně trpí bolestí zad doprovázenou necitlivostí dolních končetin, dále trpí opotřebením kolenních kloubů a necitlivostí horních končetin. Je zde rovněž uvedeno, že „pacientka potřebuje cizí pomoc ke zvládnutí denní práce“. Soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů obou stupňů, že žalobkyně uvedenými lékařskými zprávami nedoložila aktuální odborné posouzení jejího zdravotního stavu s vlivem na míru její soběstačnosti. Z lékařské zprávy je zřejmé, že žalobkyně trpí určitými zdravotními problémy, nevyplývá z ní však, že by její zdravotní stav byl akutní či život ohrožující, ani jaký konkrétní vliv mají tyto problémy na schopnost zvládat úkony běžného života a v jaké míře potřebuje péči druhé osoby.

22. Vzhledem k tomu, že žalobkyně jako důvod hodný zvláštního zřetele uvedla potřebu trvalé péče mimo jiné z důvodu omezené hybnosti, bylo namístě, aby předložila takové podklady, ze kterých vyplývá, jak konkrétně a v jakém rozsahu je její hybnost omezena, popř. v jakém rozsahu potřebuje péči o svou osobu. S ohledem na charakter řízení (pro vyhovění žádosti o povolení k trvalému pobytu je třeba prokázat skutečně naléhavý či výjimečný důvod) takovému požadavku správních orgánů nelze nic vytknout.
23. Ohledně posouzení zdravotního stavu žalobkyně neobstojí ani odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 4 As 5/2011-107. Žalobkyně sice tvrdí, že soud v dané věci uznal, že péče o nemocnou matku, jež neměla další příbuzné, kteří by se o ni mohli starat, jednoznačně naplňuje dikci zákona o existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, tento závěr však z citovaného rozsudku nevyplývá. Nejvyšší správní soud dospěl v dané věci k závěru, že správní orgány zcela nedostatečně odůvodnily svůj závěr, že stěžovatelem uváděné důvody nejsou tak závažného a ojedinělého charakteru, aby odůvodňovaly udělení povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rozsudek Městského soudu v Praze byl Nejvyšším správním soudem zrušen z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jelikož soud na tyto zásadní nedostatky odůvodnění správních orgánů odpovídajícím způsobem nezareagoval. Nejvyšší správní soud tedy rozsudek Městského soudu v Praze zrušil z procesních důvodů a k věci samé se tudíž nevyjadřoval. Z jeho závěrů tak v žádném případě nelze dovodit, že by péče o nemocnou matku s omezenou hybností naplňovala dikci zákona o existenci důvodů hodných zvláštního zřetele. Správní orgány tedy nebyly povinny zdůvodňovat, proč jejich právní hodnocení bylo v dané věci jiné než ve věci řešené Nejvyšším správním soudem.
24. Pokud žalobkyně namítala, že hlavním důvodem odmítnutí zdravotní dokumentace byla obava žalované z toho, že by se žalobkyně účastnila na českém zdravotním pojištění, toto tvrzení nemá v napadeném rozhodnutí oporu. Žalovaná se k účasti na veřejném zdravotním pojištění, resp. k možnosti využít komerční zdravotní pojištění vyjádřila pouze v té části rozhodnutí, kde se věnovala možnosti řešit situaci žalobkyně pomocí jiného pobytového titulu, ve vztahu k předložené zdravotní dokumentaci žalovaná otázku veřejného zdravotního pojištění vůbec nezmiňovala. Úvaha o „obavě“ z účasti žalobkyně na veřejném zdravotním pojištění je tak pouhou spekulací žalobkyně.

25. Soud neshledal, že by ze strany správních orgánů byly jakkoli zlehčovány důsledky zdravotních obtíží žalobkyně. Správní orgány nezpochybnilly, že žalobkyně trpí určitými problémy pohybového ústrojí, v řízení však nebylo prokázáno, že by se (ani v kombinaci s ostatními okolnostmi – vysoký věk, vdovství, pocit samoty) jednalo o natolik výjimečnou situaci, odlišující žalobkyni od ostatních osob v tomto věku (79 let), která by zakládala důvod pro povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
26. Soud se konečně ztotožnil i s konstatováním správních orgánů, že žalobkyně mohla svou situaci řešit pomocí jiných pobytových režimů. Jak bylo uvedeno výše, v případě povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se na rozdíl od běžných žádostí o povolení k trvalému pobytu musí jednat o případy skutečně vážné, kdy nelze pobytový režim cizince řešit jiným způsobem, správní orgány tedy nepochybily, pokud se možnostmi jiných pobytových režimů zabývaly. Za důvod hodný zvláštního zřetele je nutno chápat pouze takové okolnosti či situace v životě cizince, které vyžadují specifický postup ve věci úpravy jeho pobytu na území České republiky, spočívající v bezprostředním vydání povolení k trvalému pobytu, tak tomu však v dané věci nebylo.
27. Soud nezpochybňuje potřebu blízkosti příbuzných, která je dána vysokým věkem žalobkyně, zdravotními problémy a pocitem osamění, žalobkyně však žádným způsobem nedoložila naléhavou potřebu řešit její pobyt na území České republiky právě povolením k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jak správně uvedly správní orgány obou stupňů, žalobkyni jako matce občana České republiky nic nebránilo si požádat o pobytové oprávnění podle Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců upravující pobytové režimy rodinných příslušníků občanů Evropské unie, popř. o jiná, nižší pobytová oprávnění pro občany ze třetích zemí. Tato pobytová oprávnění lze opakovaně prodlužovat a po uplynutí určité doby může žalobkyně požádat o povolení k trvalému pobytu podle jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců, u kterých není třeba dokládat existenci důvodů hodných zvláštního zřetele. Nemusí se tak jednat pouze o režim dočasný, kdy po uplynutí určité doby bude žalobkyně nucena vycestovat z území.
28. Soud na situaci žalobkyně neshledal nic natolik výjimečného, že by nebylo možné řešit její pobytový režim jiným způsobem než udělením trvalého pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud by soud přistoupil na argumentaci žalobkyně, která shledává výjimečnost situace v tom, že se jedná s ohledem na její věk a zdravotní stav o definitivní životní změnu, bylo by třeba povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců udělit každému cizinci seniorského věku se zdravotními problémy pohybového aparátu, který má příbuzného v České republice. K takovému účelu však tento institut zjevně neslouží.

V. Závěr a náklady řízení

29. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak

jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. července 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu